

מסורת הש"ס

[illegible]

נמ' בקושה מעשה מחמ.
עין צ"ק דף פו ע"א תד"ה
שנת גדולה:

דרשמה מרובה לא
 משתחית, לא מוקד
 שמתפלל שם, דברים, לא
 חופס מרובה חודש ומת
 חופס, טוב ש' למפוס
 את המועט, משליך היא
 את המפוס את המרובה
 ומפוס את המועט
 משתחית, מפוס, שם
 נכלל המרובה המועט
 וכל את המפוס המרובה
 אסר ש' למפוס המועט
 ומפוס המרובה את דין
 מועט המרובה ש' למפוס
 מפוס את המועט ומרובה
 ד' המרובה מועט
 משתחית, לא מקד
 את מפוס את המרובה
 אש חולק מ' בדריך
 לא מועט, נכלל מרובה
 מועט מועט ש' מועט
 כע"ז חולק קלד, בארובה,
 תלמוד לומר אשר
 בריב' ה' אלקיך, לא
 מה שגורל נותן, ונרבי
 י"ד

א. היצ למיד בכל שהוא.
תוס' הרא"ש.

(אֵינוֹל אֶפִּילוֹ חֵלֶה. בְּחֻק־שֶׁ יֵהֵא חֵיִיב לְהִלָּס יָמֵי חַיָּו: ס"ל וּבִשְׁבָעִיתִי יֵלֵךְ. וְאֶפִּילוֹ לֹא עֵבֶד שֶׁשֶׁסְּלִיעִים): וְעַכְשָׁיו יוֹבֵל. אַחֲרֵי כֵן לְמַחֲמָה: בְּעוֹשֶׂה מַעֲשֶׂה. חֲבָלָיו שְׂאוֹת מַעֲשֶׂה קָל קָטָנִי לַעֲלֹל כָּל שֶׁ אֵינוֹ חֵיִיב לְהִלָּס דָּהָא עֵבֶד לִי מְלֻכָּה: מַעֲשֶׂה מַעֲשֶׂה. מוֹפָר: חֵלֶה ד' נִעֲשֶׂה כו'. דְּהֵי קָטָנִי כִּי חֵלֶה שֶׁלֹּא אֵינוֹ מִשְׁלֵם חֵלֶה יוֹמֵר מִכָּאן כְּחֵלֶה כֵּן שֶׁ הוּא חֵיִיב לְהִלָּס: מַגֵּל מִן רַב שֶׁשֶׁת "הֵבֵא בְּמֵאֵי רַב יוֹבֵל מִהוּ דְרִימָא שִׁילְחוּ מַעֲמָךְ קִרְיָן ב לִיָּה קָמ"ל אִמֵּר מִרְ' וּבִשְׁבָעִיתִי יֵצֵא אֶפִּילוֹ חֵלֶה שֶׁלֹּשׁ וְעֵבֶד שֶׁל חֵלֶה כָּל שֶׁ חֵיִיב לֵהֵא לֵהֵא בְּעוֹשֶׂה מַעֲשֶׂה מַחֲמָה שֶׁלֹּשׁ וְעֵבֶד שֶׁלֹּשׁ אַרְבַּע חֵיִיב לְהִשְׁלִים שֶׁ חֵיִיב לְהִשְׁלִים חֵלֶה ד' נִעֲשֶׂה וְחֵיִיב לְהִשְׁלִים: תְּנוּ חֲמֵשׁ סְלָעִים מִכָּל מִין סְלָעִים דְּבִרֵי ר' מֵאִיר ר' כְּשִׁלְשִׁים שֶׁל עֵבֶד ר"ש שְׁבַעֲרֵכָן אִמֵּר מִר חֲמֵשׁ חֲמֵשׁ עֶשְׂרֵה סְלָעִים מִיֵּנָא אֲתֵּא לְאַשְׁמוּעִיל דְּלָא מִבְּצֵר לִיָּה מִהוּא מִחַד מִיֵּנָא וְטַפִּי לִיָּה מֵאֵי טַעֲמָא דְרַבִּי מֵאֵי מִבְּבוֹר מַה לְהֵלֵךְ חֲמֵשׁ סְלָעִים וְאִימָא חֲמֵשׁ סְלָעִים לְחֵלֶה נְפִישָׁה מַעֲבֵד

חָדָא דַּפְשֶׁתָּה מְרוּבָה כּו'. כּוּלָּה חָדָא
קוּשִׁיָּה הִיא עַד עַבְד מַעֲבָד הוּא לִיָּה
לְמִילָךְ: מִיכָּה מְכֹרָה גַּמֵּר. אִין אֲרַם דְּג"ש
מַעֲמִזָּמֻן וּמְקוּרָה הִיא לְמִיכָּה מְרוּבָתָּה
וּמִסְתִּירָא אֲחִי מִיכָּה לְמַכְסָּה (ג"ש) אֲכַל
דְּכַר הַלֵּמֶד מַחֲבִירו. וְעַד הַשָּׂמָל דְּהוּא
לְמַחֲרִין דְּרֵי שַׁמְשׁוֹן גַּמֵּר מְרִיבָּה
נִתְחַנְּתָה הֵעָנָן נִדְרָם לְג"ש הוּא
שַׁמְשׁוֹן גַּמֵּר מִנְהִיָּה לִיָּה דְּגַמֵּר מִנְהִיָּה
דְּעִרְבִין גַּמֵּר מִנְהִיָּה דְּעַבְד מִשִּׁיָּה
אֲלֵטְרִין לְמַחֲרֵי ג"ש דְּר' שַׁמְשׁוֹן לֹא
ג"ש לְנִתְחַנְּתָה גַּמֵּר אֲלֵט דְּמִיכָּה כְּמִי
כְּעַבְד (רַקֵּס הֵ) וְכִי יִמְוֹן וְכְּמִי
דְּעִרְבִין (וּשְׁמָל וּשְׁמָל מִיָּה: הִינּוּ
דְּכִיבִי לֹאן גּוֹרִין וְכִי. לְמַחֲרֵי: סִינּוּ
ג"ש אֲכַל חַד מִינִיָּה דְּהוּא לֵהוּ ע"ו:
לִפְסָה לִי. הוֹאִיל וּסְפּוֹ לְרִבּוֹת כֹּל
דְּכַר מֵאֲשֵׁר בְּרַךְ: כִּלְלָה בְּרַכָּה.
לֹאן פְּרָה וְרָבָה וְכֵן גִּידוּלָה קִרְקַע:
לְמַעֲטוּי

מיכה גמר בשלמא לר' מאיר היינו דכתיב צאן גורן ויקב ושמעון האי צאן גורן ויקב למה לי האי מיבעי ליה^ט מעניקין אלא מצאן גורן ויקב מנין לרבות כל דבר ת"ל^י א"כ מה ת"ל צאן גורן ויקב לומר לך מה צאן גורן ויקב ברכה אף כל שישנן בכלל ברכה יצאו כספים דברי ר' יעקב ואמר יצאו פרדות ור' שמעון פרדות משבחן בג' יעקב כספים עבדי בהו עיסקא וצריכא דאי כתב רחמנא בעלי חיים אין גידולי קרקע לא כתב רחמנא גורן אמנא גידולי קרקע אין בעלי חיים לא כתב רחמנא

כחצי גבי ענד אחד גבי ערכין ואין לומר דאשר ברכך קאי אמרובה דהיי כי יליף מערכין מהאי אשר ברכך לאפוקי דלא יליף מפתות שנערכין

אמה העבירה בסימנים "ז" ובי' תשלמו. תימה (לוקמיה) דרשין
אף לאמתך תעשה כן (ז) להעניק ולמה לי מרי קראי וי"ל
דמרייהו צריכי דאי לאו לאמתך לא הוה ילפינן העניקה בלמה
העבירה מורי תשלמו כיון דלא אשכחן צה העניקה כלל ואי לא ורי

ובשבעיית יצא אמר
קנין כגון שברח ופגע
ואילו ואפיק ליה וכל
הלא ניקנסה ונענק
נול אפילו חלה ת"ר
חלה כל שש והתניא
אינו חייב להשלים
שלים אמר רב ששת
אז גופא קשיא אמר
אין חייב להשלים הא
ימא סיפא חלה כל
ד' אין חייב להשלים
כמי שחלה כל שש
כמה מעניקים לו

מת דלמים הוא נועץ שכירותו משלם
ורב איירי בדלגל אלים ואינו נוטל אלף
מש שהררית אלף ע"כ אף כי נמי הוא
אנוס אתו נוטל אלף מת שהררית הוא
לא אלים ידו על התחממות בדבע"ב
שוכר עליו אם באתה חבילתו לידו או
מטעוהו דלחמ"ס (סס ע"ב) גבי השוכר
את הפועל להעלות פשטו מן המערה
והשאת פירק שריר לבד ור"ל מלמדי
מיטקות נמי אם חלו לא יקחו אלף
מה שהרריתו דליו לרמותם כלל לע"ע
דעבד עברי גופו קנוי (לדאודיו) הילכך
דלגל שלש אלו חייב להשלים דליו וכל
לעשות מלכאה יותר מיכולתו אבל
מלמד אין גופו קנוי אלף שכן עצמו
למוד עד הזמן ובשלימו יכול להשלים
לא יעול אלף מה שהררית ועוד נראה
להלכך מן מלמד לע"ע דעבד היכא
דחלה ג' ועבד ג' היינו עעמא דליו
חייב להשלים משום דכתיב כספר
(ישעיה ע"ה) וימקצה שלש שנים כשני שנים
אם כן חייב לשלם דשכרין שן שכן
שנים ואיניו דכתיב כי משנה שכן
שכר עבד עבדך שש שנים והילכך היכא
דעבד שלש דהיינו שני שכר אמר
דליו חייב להשלים ויעול שכרו כיון
דקדור ג' שנים דהיינו שני שכר
וגיילף ריקם ריקם ענינת ראה.
וא"ל עבולת ראה גופה
מנה לן דככל שאל גופו מנכור
ומה ר' סלנטי וי"ל דמנה הלכה
למשה מסיני הוא דכלל שהוא דהא
למ"ד כפי"ק דחגיגה (דף ט.) דעולת
ראה שמי כסף דבר מורה אמינו
בירושלמי פ"ק דמסכת פאה"ה דהיי
הלכה למשה מסיני פאה"ה

חדא רתפשתה מרובה לא תפשתה.
 מימיה כיון דכמיז אשר
 צרכך הוה לן למילף מן המרובה
 כדאמר לעיל דפרין וילף קאס ריקס
 משולת ראייה ומשני אמר קאס ריקס
 צרכך וי"ל דלא דמי לעיל לא כמד
 אלא חד ריקס אכבוד ועולה ראייה
 אית לן למילף מן המרובה משום
 אשר צרכך אכל הכא חד נמימיה
 משום דתפשת מועט תפשת ותדע דהא
 שבערין כסמון וילף מפחות
 ערכין אס כסרא ללמד מעבד
 דפרין כסמון וילף מפחות
 ערכין אס כסרא ללמד מעבד
 דפרין כסמון וילף מפחות

קם א מ"י פ"ג מהל'
ענדים הלסה טו
סמח עשין טו:
קסא ב ג מ"י טס פ"ב
הלסה ה:
קסב ד ה מ"י טס פ"ג
הל' יד סמח עשין
סד ונלארין קעמ:

1. כי חקנה עבד עברי
שש שנים יעבד וכשנשת
גמא לחפשי חנה;
2. וכי תשלחנו חפשי
מעמך לא תשלחנו
ידיהם: ובריש טו יג
3. ופטור חמור תפדה
בשה ואם לא תפדה
וערפתו כל כבוד בניך
תפדה ולא יראו פני
ידיהם: שמואל טז
4. העניק העניק לו
במאנא ומתנן ומתקב
אשר ברכך יי אלקיך
תתן לו: דברים טו יד

[illegible]